

Arrest

nr. 150 286 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt een eerste keer aangetroffen in het Rijk op 3 september 2014. Hij wordt gearresteerd als verdachte in handel van verdovende middelen. Verzoeker houdt voor minderjarig te zijn.

1.2. Verzoeker wordt op 5 september 2014 onder de hoede geplaatst van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie.

1.3. Een deskundig verslag van leeftijdsschatting van 16 september 2014 van een professor van de Katholieke Universiteit Leuven geeft aan dat verzoeker meerderjarig is.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 december 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.5. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie stelt op 15 januari 2015 vast dat de plaatsing onder hun hoede, gelet op de meerderjarigheid van verzoeker, is vervallen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 maart 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vathouding met het oog op verwijdering. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te schaden. Verzoeker wordt, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, verder geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven omwille van een risico op onderduiken en omwille van het gegeven dat hij een gevaar is voor de openbare orde. Verweerder wijst in dit verband op het gegeven dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan drugsdelicten, feiten waarvoor hij op 17 december 2014 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar (volledig met uitstel voor 5 jaar, met uitzondering van de reeds ondergane hechtenis).

1.7. Eveneens op 23 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van acht jaar. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten: [W., R.], geboren te [...], op [...], onderdaan van Marokko, wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.03.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, werd hij op 11.12.2014 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel 5 jaar , met uitzondering van de reeds ondergane voorhechtenis.

Het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“1/

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort Vreemdelingenwet) dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

In casu dient vastgesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd.

Er wordt immers op geen enkele wijze rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker. Hij heeft familie wonende in Duitsland. Dat hij drugsverslaafde was, dat hij het grondgebied wou vrijwillig verlaten maar dat door zijn detentie werd verhinderd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheid, dient te blijken uit de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

2/

Het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11 §1, lid 4 Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt zonder enige afdoende motivering een inreisverbod van 8 jaar.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.

De Vreemdelingenwet in artikel 7 alinea 2 en 3 (gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en in werking op 27/02/2012) een aantal preventieve maatregelen om de uitvoering van de verwijderingsmaatregel na te streven. Het uitvoeringsbesluit van 19 juni 2012 (KB van 19 juni 2012 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1980 en van het KB van 20/07/2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer; B.S. 2 juli 2012) verduidelijkt hieromtrent dat de Minister of zijn gemachtigde de volgende preventieve maatregelen kunnen opleggen om het risico op onderduiken te vermijden:

- het zich regelmatig aanbieden bij de gemeente of bij tegenpartij zelf of*
- het storten van een financiële waarborg.*

Artikel 27 § 3 Vreemdelingenwet benadrukt dat er enkel zal worden overgegaan tot opsluiting indien er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen worden genomen die doeltreffend kunnen zijn.

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn Raad nr. 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, blz. 98) bepaalt in artikel 15:

Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de

verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien: a) er risico op onderduiken bestaat, of b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert [...].”

Verzoeker meent dat tegenpartij de proportionaliteit en het evenwicht dient na te streven met andere fundamentele rechten.

Verzoeker is van mening dat de DVZ alle elementen in overweging dient te nemen die haar gekend zijn op het moment dat zij moet oordelen.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

In de bestreden beslissing wordt nergens gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan doch nog ergert is dat volgens verzoeker geen afdoende motivering om de 8 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod werd gegeven.

3/ Bovendien bepaalt artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van verzoeker, minstens blijkt een dergelijke afweging niet uit de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht is geschonden. [...].”

3.2.1. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat waar verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel aangeeft ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2015 aan te vechten, hij in het inleidende verzoekschrift als voorwerp van het beroep enkel het inreisverbod van dezelfde datum heeft aangeduid. Het thans voorliggende beroep dient dan ook te worden geacht enkel tegen dit inreisverbod te zijn gericht. Het middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten op zich.

3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verzoeker toelaten kennis te nemen van de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. Het bestreden inreisverbod geeft zo aan gepaard te gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum waarbij verzoeker geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek, beslissing die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht en waarvan hij aldus kennis heeft. Verweerder duidt verder dat verzoeker op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod voor een duur van acht jaar wordt opgelegd, omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 11 december 2014 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld voor één jaar gevangenisstraf met uitstel voor vijf jaar met uitzondering van de reeds ondergane voorhechtenis. Verweerder duidt ook dat met name het winst oogmerk van het criminele gedrag van verzoeker motiveert waarom een inreisverbod voor een duur van acht jaar wordt opgelegd.

De in casu bestreden beslissing laat verzoeker aldus toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar, te kennen. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekers betoog laat de Raad ook niet toe vast te stellen dat de voorziene motivering in casu niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad zo alvast niet toe vast te stellen dat verweerder enig nuttig, concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft vergeten te vermelden. Op dit punt wordt verwezen naar de verdere bespreking van het middel.

Verzoeker leidt uit artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen – nog een formele motiveringsplicht af, in de zin dat uit de motivering een belangenafweging dient te blijken tussen het opleggen van een inreisverbod en de persoonlijke situatie van een vreemdeling. Deze wetsbepaling geeft evenwel enkel aan dat waar het bestuur in beginsel verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard te laten gaan met een inreisverbod, alsnog van deze verplichting kan worden afgezien omwille van humanitaire redenen. Op grond van deze bepaling kan nog geen verplichting tot het doorvoeren van een algemene belangenafweging tussen het opleggen van het inreisverbod en ‘*de persoonlijke situatie*’ van de vreemdeling waaromtrent vervolgens formeel dient te worden gemotiveerd, worden afgeleid. De formele motiveringsplicht houdt op zich ook niet in dat een bestuur bij het opleggen van een inreisverbod moet toelichten waarom het van oordeel is dat er geen beletsels bestaan om deze beslissing te nemen, doch enkel om toe te lichten op welke gronden het deze beslissing neemt. Er blijkt niet dat verzoeker verder enig belang heeft bij dit betoog, nu hij niet aannemelijk maakt dat zijn situatie wordt gekenmerkt door enige humanitaire omstandigheid die zich kan verzetten tegen een duidelijke wetsbepaling dat het bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen gepaard dient te gaan met een inreisverbod.

Verzoeker kan ten slotte ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat in het thans bestreden inreisverbod diende te worden gemotiveerd om welke redenen geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen betreft een deelaspect van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. De redenen hiervoor kunnen in het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum worden gelezen en een eventueel gebrek in de motivering op dit punt diende te worden ingeroepen in het kader van een beroep ingesteld tegen dit bevel.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Verzoeker betwist op zich niet dat deze situatie zich voordoet. Een loutere stelling dat hij vrijwillig het grondgebied wenste te verlaten doch dit werd verhinderd door zijn detentie, doet ook nog geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze component van de beslissing van 23 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd door verzoeker niet betwist, nu niet blijkt dat hij beroep instelde bij de Raad tegen dit bevel, waardoor dit bevel definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt daarenboven ook gemotiveerd door het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker volgens het bestuur kan worden geacht te vormen gelet op zijn persoonlijk gedrag.

Verzoeker wijst op het gestelde in § 2, tweede lid van voormelde wetsbepaling dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. Er werd reeds vastgesteld dat op grond van deze bepaling nog geen verplichting tot het doorvoeren van een algemene belangenafweging tussen het opleggen van het inreisverbod en 'de persoonlijke situatie' van de vreemdeling waaromtrent vervolgens formeel dient te worden gemotiveerd, kan worden afgeleid. Er blijkt verder niet dat verzoekers situatie wordt gekenmerkt door enige humanitaire reden die het bestuur ertoe kon bewegen zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod. In de mate dat het de bedoeling is van verzoeker in dit verband te wijzen op het gegeven dat hij familie in Duitsland heeft, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker nalaat in dit verband ook maar het minste begin van bewijs voor te leggen, laat staan dat hij aantoonde dat op dit punt sprake is van enig beschermenswaardig gezinsleven en enige humanitaire grond. Er blijkt ook geenszins dat dit gegeven verweerder gekend zou zijn. Ook waar verzoeker aangeeft dat hij drugsverslaafde was en dat hij het grondgebied vrijwillig wou verlaten doch dit door zijn detentie werd verhinderd, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker nalaat in dit verband enig begin van bewijs voor te leggen. Hij duidt daarenboven andermaal niet in welke zin hij aldus een humanitaire reden ziet die zich zou kunnen verzetten tegen een wettelijke bepaling die voorziet in het opleggen van een inreisverbod. Er blijkt niet dat de thans aangehaalde elementen, zo deze reeds kunnen worden aangenomen, dienstig zijn en kunnen rechtvaardigen dat wordt afgeweken van een wettelijke norm die in de situatie van verzoeker voorziet in het opleggen van een inreisverbod.

Er werd verder reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar.

Verzoeker wijst in dit verband op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hij geeft aan dat dit in casu niet is gebeurd. De Raad stelt vast dat verweerder verwijst naar het feit dat verzoeker zich inliet met drugsdelicten, feiten waarvoor hij ook reeds werd veroordeeld en met name ook naar het winstoogmerk van zijn criminele gedrag om een inreisverbod voor acht jaar op te leggen. Verzoeker bekritiseert dit gestelde als dusdanig niet. Verzoeker toont verder niet aan dat zijn situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. De Raad herhaalt in dit verband dat geen enkel begin van bewijs voorligt dat verzoeker familieleden zou hebben in Duitsland en dat hij evenmin het door hem gestelde aantoonde dat hij drugsverslaafd was of vrijwillig wenste te vertrekken. Andermaal duidt hij ook niet op welke wijze het gegeven dat hij drugsverslaafde was of dat hij vrijwillig wenste te vertrekken kon

rechtvaardigen dat een inreisverbod voor een mindere duur werd opgelegd. Er blijkt geenszins dat deze gegevens op zich afbreuk kunnen doen aan de gepleegde feiten waarvoor hij wel degelijk werd veroordeeld, aan de ernstige bedreiging die verzoeker door zijn gedrag wordt geacht te vormen voor de openbare orde of aan het weerhouden winstoogmerk van het criminele gedrag van verzoeker of dat deze elementen kunnen rechtvaardigen dat hij binnen een kortere periode moet kunnen terugkeren naar België gelet op bepaalde zeer nauwe banden met dit land. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er sprake is van relevante elementen waarmee verweerder ten onrechte geen rekening hield of waaromtrent enige motivering zich opdroeg.

Verzoeker brengt nog een betoog naar voor betreffende het nemen van preventieve maatregelen om het risico op onderduiken te vermijden en om de uitvoering van een verwijderingsmaatregel te verzekeren. Hij verwijst naar de bepalingen van de artikelen 7, tweede en derde lid en 27, § 3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepalingen betreffen evenwel de terugleiding en de vasthouding. De Raad ziet niet in op welke wijze dit betoog relevant is in het kader van huidig beroep, waarin enkel een inreisverbod voorligt en als dusdanig ook geen betwisting bestaat omtrent enig risico op onderduiking. Deze uiteenzetting kan dan ook verder niet worden weerhouden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in casu geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of verweerder naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van zijn geval bij het opleggen van het inreisverbod voor acht jaar.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar gelet op het gegeven dat verzoeker zich schuldig maakte aan drugsdelicten en gelet ook op het winstoogmerk van diens criminele gedrag zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad merkt allereerst op dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel betreft. De Raad kan verder ook enkel vaststellen dat verzoeker geen begin van bewijs naar voor brengt van enig reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS